

HACKER

M. K. HARDY

M. K. HARDY

HACKER

M. K. Hardy

Hacker

Copyright © by M. K. Hardy 2021

Cover design © by Zuzi Maat

Czech edition © by M. K. Hardy

Redaktor: Zuzana Rokosová

ISBN: 978-80-270-9783-8 ePub

ISBN: 978-80-270-9784-5 mobi

ISBN: 978-80-270-9782-1 pdf

<https://mkhardy.cz/>

<https://www.instagram.com/m.k.hardy/>

„Jessie!“ Právě jsem ležela na posteli a listovala v novém čísle Fitness časopisu, když jsem slyšela zaznít své jméno pronikavým pištivým hlasem své mamky.

„Noo?“ zavolala jsem na ni zpět. Měla jsem nutkání seběhnout po schodech do obývacího, odkud se hlas ozýval, ale zrovna jsem byla uprostřed článku, ve kterém se probíralo cvičení za pomoci TRX. Tenhle závěsný systém jsem měla doma a byla jsem z něj nadšená. Je pravda, že na internetu jsem si našla spoustu cviků, abych posilovala celé tělo, jenže když o tom mluví nějaký fyzioterapeut nebo fitness trenér, je to mnohem přínosnější. Nikdy si takové články nenechám ujít.

„Přišla pošta!“ Pouhá dvě slova mi stačila k tomu, abych vyskočila z postele a zahodila časopis stranou. Naboso jsem se vyřítila ze svého pokoje a seběhla dolů. Schody jsem brala hned po dvou, takže jsem se raději rukou přidržovala dřevěného zábradlí, které je lemuje z obou stran.

„Je tam něco pro mě?“ Hrnula jsem se nedočkavě k mamce, která se pomalu probírala kupičkou obálek.

„Zlato, tohle je pro tebe. Z pojišťovny.“ Předala v klidu dopis tátovi, který seděl rozvalený na gauči s ovladačem od televize v ruce. Snažila jsem se trpělivě přihlížet tomu, jak pročítá jednotlivé adresáty. Její tempo bylo stejné jako vždy, ale zejména v posledních týdnech se mi zdálo ne skutečně pomalé. Musela jsem odolat pokušení jí poštu vyškubnout a najít si tam ten svůj dopis.

„Mami prosím,“ žadonila jsem, aby přestala hledět na vše ostatní a trochu si pospíšila.

„Vždyť už to bude.“ Prolistovala se hromádkou a konečně mi podávala to, co jsem chtěla. „Tak tady to máš.“

„Děkuju.“ Ještě než povolila prsty, kterými svírala obálku s mým jménem na straně příjemce, vážně ke mně promluvila: „Mysli na to, že se svět nezboří, když to nedopadne. Není to tvá jediná možnost.“ Její slova mě dojala. Moc dobře věděla, jak špatně jsem snášela, když mi přišel první zamítavý dopis z přijímaček na vysokou. Podala jsem si celkem tři přihlášky. Všechny byly na školu se zdravotním zaměřením. Odjakživa jsem byla sportovní typ, taky jsem podle toho vypadala. Taťka, který sleduje téměř každý zápas UFC a sám se kdysi zúčastnil podobných zápasů jako jeden ze soutěžících, se rozhodl, že je jedno, zda je to dcera nebo syn, prostě to bude sportovec a bude se od malička učit bojovým sportům.

Musím přiznat, že když jsem byla mladší, nemálo jsem si kvůli jeho přístupu vytrpěla. Mé výkony nebyly dost dobré, byla jsem příliš slabá a pokaždé se dalo něco vylepšit. Ještě tak před dvěma lety bych si přála, aby mi řekl, že jsem výborná, nebo že je na mě pyšný. Inu, nestalo se. Teď už mi na jeho názoru tak docela nezáleží.

„Já vím, ale znáš mě,“ kývla jsem na ni těsně před tím, než jsem začala škubat obálku jako divoké zvíře. Mamka byla dost podobného ražení jako táta. S jedním drobným rozdílem, byla ráda, že má dceru. Byla pro mě oporou v jakékoliv situaci. Rychle jsem vytáhla pečlivě složený list a pustila se do čtení jediné tučně zvýrazněné věty v dopise.

„Tak co?“ ptala se ještě dřív, než jsem stihla dočíst to nejdůležitější.

„Co budu dělat?“ Svěsila jsem ruku s dopisem podél těla a dívala se zoufale na mamku. Její výraz byl nechápavý, ale zřejmě si domyslela, co jsem si právě přečetla.

„To nic, zlato.“ Pohládila mě po rameni a já se usmála. Byla senzační. Netuším, co bych si bez ní počala.

„Nevím, jestli mám jít dřív balit, nebo oslavovat,“ začala jsem samým nadšením skákat vysoko do vzduchu a máchat dopisem na všechny strany.

„Ty ses tam dostala?“ vyjeveně na mě mamka zírala.

Možná to byl trochu drsný vtípek, ale to je jedno. Tohle mi hned odpustí.

„Mám to, mami, mám to.“ Rychle jsem ji objala kolem krku a pevně stiskla.

„Slyšíš to, Tedy?“ radovala se se mnou a upozornila i mého tátu.

„Slyším. Gratuluju, Jessico.“ Zvedl se z gauče a došel mě také obejmout. Byl na mě sice tvrdý, ale i tak jsem ho měla ráda. Po rychlém objetí, kterého se mi od něj nedostávalo příliš často, se zase posadil zpět k zápasu.

„Musíme zavolat do školy, abychom věděli, co všechno vzít na zápis. Musíme ti zajistit ubytování na koleji. Musíme zjistit, jak dlouho tam pojedeme. Musíme zabalit věci do školy. Musíme taky zjistit, kdy bude nástup. Už víš, co si chceš brát s sebou? Myslíš, že tam bude nějaký učitel Krav Magy? Nesmíš zapomenout, co ses naučila. Pak by sis taky měla rozmyslet...“ spustila se na mě salva informací a otázek, ze kterých jsem potřebovala hodně rychle vybruslit.

„Mami, zadrž,“ přerušila jsem ji honem. Líbilo se mi její nadšení, ale ráda bych si tu chvíli vychutnala. „Všechno zařídím, teď si to chci trochu užít. Můžeme s balením a plánováním začít až zítra?“ zeptala jsem se mile a ona mě hned na to znovu objala.

„Jistě, drahoušku, moc ti gratuluju.“ Políbila mě na tvář a nechala mě odběhnout zpět do pokoje. Zabouchla jsem za sebou dveře a rozplácla se na břicho přes celou postel. Musela jsem se hodně natáhnout, abych dosáhla na mobil, který ležel na nočním stolku. Zelené světlo, jež blikalo po straně, mi dávalo vědět, že mě někdo sháněl.

„Prosím, ať je to Sára,“ mumlala jsem ještě před tím, než se stačil rozsvítit displej. „Ano,“ zaradovala jsem se, když jsem spatřila jméno mé nejlepší kamarádky. Nechala mi dva zmeškané hovory a jednu zprávu. To musela být hodně netrpělivá, dole jsem nestrávila víc jak čtvrt hodiny

Sára: Proč mi to nebereš? Přišla vám už pošta? Četla jsem si nadšeně její zprávu. Někdy je příšerně netrpělivá. Ostatně jako já. Jenže na rozdíl ode mě, jí výsledky přišly už před týdnem. Celých sedm dní ví, že se dostala na vysokou, kterou si přála! Teď už jen čekala, jestli půjdu s ní. Každý den mi ráno volala a psala v době, kdy nám obvykle chodila pošta. Rychle jsem zadala zpětné volání a doufala, že bude u mobilu. Zvedla mi to, ještě než mi to poprvé zapívalo. Jistě že je u mobilu, jinak by to nemohla být Sára.

„Kde lítáš?“ vynadala mi místo pozdravu.

„Byla jsem si pro poštu,“ vysvětlila jsem a nastalo ticho.

„Tak co?“ zeptala se mě po chvíli a já jí rychle s nadšením odpověděla. Bylo štěstí, že jsme se dostaly na stejnou školu. Sára to měla s přihláškami trochu jinak než já, ale hlavně že máme obě jistou vysokou. Jí přišel dopis o několik dní dřív a já myslela, že mě z toho věčného čekání přeskochí. Povídaly jsem si asi hodinu o tom, co si musíme vzít s sebou. Probraly jsme každý detail stěhování a především to, co nás může na vysoké všechno potkat. Samozřejmě že nás zajímal hlavně společenský život, zkoušky a učení nebyly na seznamu důležitých témat zrovna vysoko.

„Ani nevíš, jak jsem ráda, že tam jdeme společně,“ ulevila jsem si asi podesáté a padla spokojeně na polštář. Mít na vysoké někoho známého je fajn. Mít na vysoké nejlepší kamarádku? To je senzace. Měly jsme naplánováno, že si zařídíme pokoj na koleji podle sebe. Donutila mě slíbit, že jí nechám spodní postel, pokud nám přidělí palandu. Mě to bylo jedno, vyspím se skoro všude.

„Já taky. Tak jo, zítra sjedeme na prohlídku, platí?“

Domluvily jsme si termín a sraz, abychom mohly co nejdřív navštívit naši novou školu a hned se tak přihlásit na kolej.

„Jasný, myslím na to,“ potvrdila jsem spokojeně.

„Tak páčko,“ rozloučila se se mnou tím svým šíleným výrazem. Kdyby nás někdo potkal vedle sebe, určitě by si myslel, že jsme jen náhodou šly stejným směrem. Sára je můj pravý opak. Je to krásná vysoká tanečnice, která se snaží dodržovat zdravou stravu a hrozně dbá na svůj vzhled. Před zrcadlem tráví snad hodiny denně. Nejednou jsem měla tu smůlu, že jsem tam byla s ní a musela se dívat na všechny možné krémy, kterými se patlá. Já si na svůj vzhled rozhodně stěžovat nemůžu, ale s mým sportovním stylem se ten její elegantní a dámský nedá vůbec srovnávat. Na Instagramu má snad tisíce sledujících. Pravděpodobně to bude proto, že si tam každý den nahrává nové a nové fotky svých nehtů, účesu, rtěnky, anebo taky plavek.

„Měj se.“ Moc dobře ví, že mě tenhle styl loučení nebere. Nenosím kabelky, nemám třpytivý kryt na telefon a nebudu si malovat pusku, jen abych si ji musela po každém loknutí znovu přetáhnout. Odložila jsem telefon na noční stolek a znovu se rozvalila na posteli. Konečně něco pozitivního. Opravdu půjdu na vysokou, to bude senzace. Teď už se tam jen udržet.

Předchozí noc jsem si nenechala ničím rušit. Dala jsem si s našima večeri, chvíli jsme si povídali o tom, jak proběhne následující den a pak jsme se pěkně v tichosti rozešli do svých pokojů. Pustila jsem počítač a zkusila zmapovat všechny své spolužáky ze střední. Zajímalo mě, jestli je někdo tak sdílný jako Sára, která si svůj úspěch okamžitě vyvěsila na Facebook, Twitter, Instagram a já nevím kam všude ještě. Mám dojem, že se zmiňovala ještě o nějakém TikTaku nebo tak nějak. Vůbec netuším, co to je. Měla tam spoustu liků od lidí, které vůbec neznám. Zajímalo by mě, jestli je zná ona sama. Pochybuju.

Když jsem projela účty mých nejbližších spolužáků, kterých bohužel moc nemám, měla jsem smůlu. Očividně se většina mé party dostala přesně tam, kam chtěla. Všichni jsme chodili na gympl, bylo jasné, že se rozdělíme. Možností na vysokou školu je z této střední spousta. Jen jsem netušila, že budu se Sárrou jediná, co bude chtít jít na školu se sportovním zaměřením. Před ukončením posledního ročníku jsme si slibovali, že zůstaneme v kon-

taktu. Každý ale moc dobře ví, že tak to prostě nefunguje. Rozjedete se po celém státě to různých měst. Pokud se vrátíte na víkend domů, je jasné, že se stráví drtivá většina volného času s rodinou. Za předpokladu, že budete studovat ve stejném městě, máte i přesto minimální možnost se s přáteli stále vídat.

Nikdo vám ale dopředu většinou nepoví, že pokud jste na jiné škole, která je klidně jen pár kilometrů od té jejich, je dost nepravděpodobné, že se budete stýkat. Nová škola, noví lidé, nový život, navázání nových známostí. Je to smutné. S některými jsem si opravdu rozuměla.

Vypnula jsem Facebook a přestala nad tím přemýšlet. Raději jsem se soustředila na přítomnost a budoucnost. Projela jsem na internetu snad všechny stránky, které mi Google, nabídl, jakmile jsem tam zadala: co si zabalit na kolej. Byla tam spousta zajímavých nápadů. Když jsem přeskočila část s oblečením, obuví a základní hygienou, dostala jsem se k mnoha věcem, které byly... originální.

V seznamech se nejčastěji vyskytovala elektronika, hudební nástroje, spací pytle, bezpečnostní zámky, vlastní mini lednička a v neposlední řadě také alkohol, léky na migrénu či kocovinu, kondomy, velké množství kávy a zásoba cigaret na nervy. Ani jedna z těch možností se mi moc nezamlouvala. Trochu jsem se při čtení článků o ko-

leji a různých zážitcích z ní vyděsila. Jestli se tam budou pořádat koncerty, chlastačky a každý druhý večer kolejní párty, asi si budu muset najít jiné bydlení. Někdy jsem si zašla se Sárou zatancovat, jenže ne takhle často. Především jsem mohla kdykoliv odejít, tady by to ani nešlo.

V rychlosti jsem se opláchla v koupelně a zalezla do postele. Co tam budu dělat? Bude se mi tam líbit? Nebude mi smutno? Co když se mi nebude dařit? Moc ráda bych znala všechny odpovědi na otázky, které jsem si sama pokládala s peřinou přitaženou až pod bradu. Možná je dobře, že je neznám.

„Jessie, už jsi připravená?“ ozval se ze spodního patra mamčin pronikavý ječák. Po ránu to nebylo zrovna pohlázení.

„Co?“ zabručela jsem do polštáře.

„Já tam dojdu, paní Lanová,“ zaslechla jsem známý dívčí hlas. Než mi stačilo dojít, o koho šlo, dveře do mého pokoje se otevřely. Když jsem konečně rozlepila oči, abych se podívala, kdo je tím vetřelcem, který mě ruší ve spánku, vyděsila jsem se. Ve dveřích stála Sára se založenýma rukama na prsou.

„No, to si ze mě děláš prdel.“ Vešla naštvaně do místnosti a zabouchla za sebou dveře. „Máme za deset mi-

nut vyjíždět! Jsem moc zvědavá, jak to chceš stihnout.“ Já husa. Zapomněla jsem si nastavit budíka. Domluvily jsme se, že na prohlídku školního areálu půjdeme už ráno a především v den, kdy tam bude co možná nejméně lidí, abychom tam nebyly za trapáky v době otevřených dveří. Rychle jsem se posadila na posteli a promnula si oči rukama.

„Já to stihnu.“ Vyskočila jsem z postele a proběhla jsem kolem ní do koupelny. Po ranní hygieně jsem se na sebe podívala do zrcadla. Jak to vyřešit co nejrychleji? Obličej jsem si opláchla a rychle vyčistila zuby. Problém byl s vlasy. Měla jsem je střižené pár centimetrů pod bradu. Bylo to snad poprvé, co jsem byla ráda, že jsou rovné jako hřebíky. Rychle jsem je prohrábla prsty, trochu je rozcuchala, abych jim dodala objem a pár jich zastrčila za ucho. A je to.

Vylétla jsem z koupelny ke skříni s oblečením. Bylo nádherné léto, takže jsem na sebe hodila džínové krátké šortky, sportovní podprdu a jedno ze svých z boku vykrojených tílek.

„Tohle si chceš brát na sebe?“ Zaslechla jsem nechápavý hlas Sáry, která komentovala můj úbor.

„No jasný, proč ne?“ otočila jsem se na ni a dopínala knoflík na kratásech. Když jsem si ji konečně stačila prohlédnout, došlo mi, proč mě tak sekýruje. Měla na sobě

úzkou sukni s halenkou a lodičky. Moc jí to slušelo, jenže tohle já si na sebe vezmu jen v nejnnutnějším případě. Vlasy měla perfektně upravené do pravidelných vln. Vypadala jako modelka, nebo možná spíš jako úča, která nás bude mít, jenže to jí říct nemůžu.

„Je to naše premiéra. Musíme se nějak blejsknout. Nemůžeš vypadat trochu slušně?“ zeptala se mě ostře a já se ušklíbla.

„Ty se tam snad hodláš seznamovat?“ zeptala jsem se na svou obranu. Neplánovala jsem se tam s nikým vybavovat. Chtěla jsem se jen podívat po okolí, přihlásit se na kolej a zjistit, kdy se můžu nastěhovat. Sára na to neměla co říct. Jen se otočila na svém jehlovém podpatku a její odchod byl díky hlasitému klapání bot slyšet až dolů. Stejně by mě zajímalo, co řekla mamce, že si nemusela sundat boty. Já bych dostala vynadáno a ještě bych stírala celou podlahu, abych si uvědomila, že se v botech po domě nechodí. Díky svému rychlému česání a oblékání jsem byla dole za sedm minut. Popadla jsem do ruky banán a doběhla jsem ke dveřím.

„Tak jedem?“ Nazouvala jsem si botasky a volala na mamku a svou nejlepší kamarádku.

„Ty jdeš v tomhle?“ zeptala se mě mamka a já protočila panenky.

„Neboj, dneska nepotkáme žádného učitele. Dneska se

jde jen za někým ohledně koleje a na procházku po kampusu,“ vysvětlila jsem jí nezávažnost naší návštěvy a zřejmě ji tím trochu uklidnila. Sice si ještě se Sárrou prohodila potichu nějaké to slovo, ale mě už nechaly na pokoji.

„Která dobrá duše mi půjčí řasenku?“ Rozhlédla jsem se po svých spolujezdkyních a zvedla jsem ruku dlaní vzhůru, aby mi ji tam mohla jedna z nich vložit. Kdyby ji náhodou neměla mamka, je mi jasné, že Sára ji bude mít stoprocentně.

„Ty se mi snad jenom zdáš,“ odfrkla Sára ze zadního sedadla a položila mi řasenku do dlaně. „Děláš, jako bys mě neznala,“ uchechtla jsem se a sevřela řasenku v dlaní. Než jsem se začala líčit, musela jsem si pořádně prohlédnout ty štetiny na konci. Já si kupuju obyčejný líčidla, ale Sára, ta ne. Ta má nějakou speciální značkovou se zahnutým hřebíčkem pro velký objem a extra délku. To jsem zvědavá, co to se mnou udělá. Když jsem si vychytala chvíli, kdy auto nedrkalo, zkusila jsem namalovat první oko.

Nevěřila bych, že to řeknu, ale opravdu v tom byl jistý rozdíl. Nebylo to sice tak rapidní, ale přeci jen jsem měla oči o něco málo výraznější, než po jakékoliv mé řasence. Domalovala jsem si rychle i druhé oko a řasenku vrátila majitelce. Měla bych si její název zapamatovat. Problém bude jen v tom, že bude určitě zbytečně předražená.

„Tak jak se těšíte, holky?“ zeptala se mamka, aby řeč nestála. Ona špatně snáší, když je ve společnosti a příliš dlouho se mlčí. Tuhle vlastnost po ní naštěstí nemám. Já si naopak ráda pomlčím. Kvalitně si s někým zamlčet je taky umění. Sára ho ovšem zrovna dobře neovládá.

„Strašně moc. Nemůžu se dočkat, až se přestěhujeme. Určitě to bude senzační. Poznávání nových lidí, nastavování si vlastního rozvrhu a konečně můžeme nosit na hodiny počítače. To nám vůbec nedovolovali. Tady si vezmete na přednášku počítač, můžete si tam psát nebo hrát, co chcete. Stačí se pak naučit na finální zkoušku.“ Sára se rozvášnila ohledně očekávání od života a já byla jen ráda, že se nezmínila o tom, že vysoké jsou vyhlášené samým mejdanem.

Mamka si ji trpělivě vyslechla. „To zní moc zajímavě, určitě si to tam užijete,“ odpověděla mé kamarádce a pak se podívala na mě. „A jak se těšíš ty, zlato?“ Počkala, až na ni pohlédnu a zase stočila pozornost zpět k vozovce.

„To víš, že těším. Jen se bojím, co od toho mám čekat. Všude jsem četla, že co se studia týče, je přejití dost náročný,“ přiznala jsem své obavy.

„Ty to určitě bez problému zvládneš.“ Jako gesto podpory a důvěry ve mě jsem si vysloužila dvojité poplácání po stehně.

„To je jasný, že zvládne. Vždyť je to šprt. Já bych měla

být ta, co si bude dělat obavy o své studijní výsledky,“ ozvalo se ze zadního sedadla a já se musela zasmát.

„Ty problém mít nebudeš, když na sebe budeš trochu přísnější.“

„Určitě si s tím hravě poradíte obě dvě,“ ukončila máma debatu. Byla jsem ji za to vděčná, protože hluboký nádech ze zadního sedadla jasně naznačoval, že se schyluje k údernému monologu. Se Sárrou jsme zvláštní dvojka. Já jsem klid'as, jenže mým problémem je, že prostě občas rýpnu, plácnu nevhodnou poznámku nebo nějaký ten dvojsmysl. Všechno považuji samozřejmě za vtip, jenže ona jim příliš nerozumí. Naopak Sára je hrozně vztahovačná, takže kdykoliv mi něco podobného ujede, máme oheň na střeše. Naštěstí nasátý vzduch z plic zase vypustila a zdržela se komentáře.

Jely jsme ještě tak dvě hodiny a konverzaci si vzala na starost Sára. Mamka jí za to bylo vděčná, jenže já měla dojem, že budu mít opět vymluvenou díru v hlavě. Čas od času jsem něco odpověděla a pak zase tiše poslouchala. Stejně většinou mluvila jen o sobě. Perfektně se doplňujeme. Ona o sobě mluví ráda a já zase vůbec.

Když uběhlo něco málo přes pět minut a za celou dobu nikdo nepromluvil, bylo vtipné pozorovat mamčino chování. Svírala volat pevněji, mnohem častěji se dívala do

zpětných zrcátek a několikrát otevřela naprázdno ústa. Ještě minutku jsem ji v tom nechala, abych se trochu pobavila, ale nakonec jsem se rozhodla zasáhnout.

„Říkala jsem si, že bychom se mohly přihlásit na nějaký sport,“ nadhodila jsem Sáře téma hovoru.

„No jo, jenže ty určitě zase půjdeš na tu svou Krav Magu. Co bych tam dělala?“ zaznělo zezadu otráveně. Byla pravda, že mě nic jiného ani nenapadlo. Neměla jsem konkrétní zaměření, jen jsem chodila celý život na sebeobranu. Nějaký ten rok mě donutil táta chodit i na box, ale jinak jsem na nic jiného neměla ani čas. Vlastně jsem byla ráda, že na škole vyzkoušíme všechno možný.

„Třeba by ses naučila trochu bránit?“ Byla to řečnická otázka, nečekala jsem, že by mi na to odpověděla. Když mi ale přistála rána do ramene, považovala jsem to za dostatečnou odpověď.

„Sári, jdeme na sportovní školu. Myslíš si, že tam nebudou týmy, které budou mít jako podporu roztleskávačky?“ To byla voda na její mlejn.

„Myslíš, že jo?“ Naklonila se dopředu a ramena si zapřela mezi přední sedadla.

„Vzhledem k tomu, že tam hrajou rugby a fotbal, tak bych řekla, že určitě. Prý tam jsou ještě dost slušní plavci, ale ti asi roztleskávačky nepotřebujou,“ zasmála jsem se

představě skupiny dívek poskakujících na dlaždičkách po kraji krytého bazénu.

„To by bylo super.“ Vzhledem k tomu, že měla hlavu na naší úrovni, mohla jsem se podívat na její výraz. Byla naprosto mimo. Přesně takhle poznám, že se zamyslela. Většinou tímhle stylem vymýšlí nějaký plán, nebo si rekapituluje učivo na test.

„Aby se ti nezačalo kouřit z hlavy.“ Vysloužila jsem si další laškovné plácnutí.

„Jsme tu,“ prohlásila mamka a já si uvědomila, že bych se měla začít rozhlížet. Zajely jsme na parkoviště, které bylo skoro prázdné. Na vteřinu jsem zapochybovala o svém úboru, ale když jsem zahlédla fixou zakreslené navigační šipky pro nováčky, přešlo mě to. Vyskočila jsem z auta a začala poznávat své nové území.

„Tak kam půjdeme nejdřív?“ zeptala se mamka, když zamknula auto a urovnala si kabelku na rameno. Podle cedulí, které byly přidělané na provizorním dřevěném kůlu, bych řekla, že se pořádně nachodíme. Dali si s tím dost záležet. Na každé šipce bylo napsáno, kam směřuje a přibližný počet metrů. Kdyby nás zajímalo úplně všechno, tak bych zřejmě musela Sáru nosit na zádech.

„Nejdřív bych prošla školu a pak koleje,“ navrhla jsem a podívala se, jakým směrem bychom měly jít.

„Jsem pro,“ odsouhlasila to Sára a konečně jsme mohly vyrazit na prohlídku. Mamce to bylo jedno, té záleželo jen na tom, abych byla spokojená já. To je další věc, za kterou bych jí měla vděčit. Vyšly jsme naznačeným směrem a prohlížely si okolí. Nejdřív jsme musely projít skrz celé parkoviště a vstoupit na úzkou cestičku mezi keři, která se táhla dobrých několik desítek metrů. Když jsme ji prošly, konečně jsme něco viděly - obrovské prosklené budovy, jedna vedle druhé. Nebyly zrovna vysoké, mohly mít maximálně tři patra, ale strašně prostorné. Jakmile jsme zamířily k budově, kde mělo sídlit studijní oddělení, začalo být vidět skrze prosklená okna. Obrovské učebny. Vpředu se většinou nacházel stupínek s tabulí, židlí a promítačem. Pak tam byly už jen lavice. Spousty lavic. Mohlo se tam vejít tak sto lidí. Vůbec se nedivím, že je tam tolik oken, neumím si představit ten vydýchaný vzduch. Pár prosklených panelů ve zdi patřilo jistě kantorům, protože jsem tam viděla vždy jen jeden, maximálně dva stoly s počítači a místnost byla mnohem menší.

„Tady by mělo být studijní.“ Sára mě vytrhla z mých představ, jak tam budu sedět. Vstoupily jsme do prostorné budovy a rozhlédly se. Každé dveře na sobě měly nějaký nápis. Ať už to byl název kanceláře, jméno profesora, který tam sídlí, nebo obyčejné číslo. Fronta před studijním se

táhla pěkně daleko. Spousta mladých tam stála s podklady v rukách a čekala, než je jedna postarší dáma přijme.

„Tak si chvíli počkáme.“ Postavila jsem se do fronty a z tašky začala hrabat všechny papíry, které jsme s sebou měly.

„Promiňte,“ oslovila jsem mladíka před sebou, který se během okamžiku otočil.

„Ano?“ Prohlédl si mě s lehce otráveným výrazem. Páni, to byl kus chlapa. Hnědé vlasy střižené na ježka, tmavé oči, ostré rysy obličeje, to je přesně můj typ. Jen kdyby se netvářil tak blbě.

„Nevíte náhodou, co si máme připravit? Nechci pak zdržovat,“ zeptala jsem se slušně.

„Náhodou vím.“ Bez dalších slov mi ukázal své papíry a já si je podle toho nachystala. „Je to všechno?“ zeptal se kousavě, když jsem si to dorovnala.

„Ale jistě, díky moc. Nerada bych vás zdržovala,“ odpověděla jsem stejně kousavě, a abych zdůraznila svou ironii, máchlá jsem rukou k frontě před námi.

„Jessico!“ okřikla mě mamka.

„No co,“ otočila jsem se na ni a pokrčila rameny.

„V pořádku, paní,“ ozval se za mnou znovu mladík a já se nevěřičně zadívala zpět. Jak jako v pořádku? To si vážně myslí, že je to on, kdo přijímá omluvu? Tak tohle tedy

můj typ určitě není.

„Těšilo mě,“ usklíbl se na mě a nastavil svá záda. Nemít za těmi svými mamínu, určitě bych ještě něco řekla. Místo toho jsem se na ni podívala a čelila výrazu, který mluvil za vše. Kdybych ho měla přeložit, bylo by to přibližně toto: Jestli něco ještě cekneš, tak si mě nepřej. Přešla jsem to tedy s lehkým zakroucením hlavy a raději jsem ukázala Sáře, co si má nachystat. Přihlásily jsme se bez problému a vyfasovaly spoustu letáků včetně mini mapky.

Když jsme odtamtud vypadly, konečně jsme se dostaly ke kolejím. Dobrých pět budov se tam tyčilo do výšky. o poznání starších než budovy školy. Okna našťestí měly plastová a vnitřek také vypadal poměrně zachovale. U okénka s nápisem ‚Vedoucí koleje‘ bylo našťestí prázdné. Rychle jsme toho využily a přistoupily přímo k němu.

„Dobrý den, my bychom se rády přihlásily na kolej,“ promluvila Sára jako první.

„Dobrý den, samozřejmě. Dejte mi vaše potvrzení o studiu a doklad totožnosti.“ Paní byla velice milá. Když si od nás vše vzala a začala nás evidovat do kolejního systému, pomalu k nám promlouvala.

„Takže, jako prváci máte nárok na kolej B. To je budova, ve které stojíte. Občas tu potkáte nějakého druháka, ale jinak jsou na ostatních kolejích. Naproti naší budově je

kolej A a ve vestibulu je počítačová učebna. Když se zapíšete, můžete si tam být libovolně na internetu a tisknout.“ To byla dost důležitá informace. Vůbec mě nenapadlo, že by se mi tu mohla hodit tiskárna. Chvíli nám ještě něco říkala, jenže to už jsem se rozhlížela kolem.

„To snad ne,“ vyhrkla najednou Sára a vyrušila mě z mého nadšení, které se týkalo prodejního automatu v chodbě.

„Co je?“ zeptala jsem se rychle. Sára ignorovala můj dotaz a opřela se rukama o pult před okénkem.

„To nemáte jediný volný dvoulůžák?“ Tak už vím, co se děje.

„Je mi líto, slečno,“ pokrčila rameny paní za sklem a čekala.

„Tak to je pěkně v prdeli,“ prohlásila Sára a na truc odstoupila od milé paní.

„Nedá se nic dělat. Co máte za pokoje?“ Vypadá to, že zbytek budu muset zařídit já.

„No, můžete se nastěhovat k někomu na dvoulůžák, nebo na třílůžák.“ Otočila na mě monitor počítače, abych se podívala na výčet pokojů. Bylo to docela fajn, všimla jsem si, že dva pokoje jsou na jednom patře poměrně blízko u sebe.

„Co tyhle?“ ukázala jsem na svůj výběr a paní si otočila monitor zpět na sebe.

„To by šlo, která chcete kam?“ zeptala se s rukou připravenou na klávesnici. Chtěla jsem Sáře dát vybrat, jenže její uražený postoj jsem neschvalovala.

„Já půjdu třeba na tu třístadvacítku.“ Vybrala jsem si první a nechala paní dělat její práci. Tohle byl konec našeho výletu. Jedna jediná věc nevyšla podle plánu a Sára s námi nemluvila celou cestu. Mamka se ji pokusila ukonejšit tím, že potká někoho nového a jsme jen kousek od sebe, bohužel marně. Když jsme ji vysadily před domem, stroze se s námi rozloučila a práskla dveřmi.

„Nebud' z toho smutná.“ Mamka mě pohladila po stehně a já se na ni usmála.

„Nejsem, myslím, že je to nakonec dobře. Ještě bychom se vzájemně sežraly. Takhle se můžeme vidět během chvíle a já pak můžu prchnout.“

„To je přístup, hodná holka.“ Věnovala mi láskyplný pohled a vyrazila.

Naši se snažili, aby moje poslední prázdniny před vysokou byly senzační. Kromě tréninků, na které jsem samozřejmě chodit musela, mě vzali na dovču k moři. Byla to nádhera, hráli jsme plážák, potápěli jsme se a jen tak se smažili na slunci. Moc lokací jsem zatím nenavštívila, ale Egypt je odteď mým favoritem, co se podmořského světa a cizokrajné kuchyně týče. Rodiče mé nadšení z exotického jídla nesdíleli, protože chytili nemoc, které se vtipně říká Faraonova pomsta. Zjednodušeně řečeno se při tom člověk vysere z podoby.

Prázdniny utekly tak rychle, že jsem si pořádně nestihla uvědomit své brzké stěhování. Balení jsem zahájila až poslední možný víkend.

„Myslíš, že máš všechno?“ volal na mě tatka od auta, když jsem k němu nesla další krabici.

„Jestli ne, tak mám smůlu.“ Spolu jsme se tomu zasmáli a nacpali do auta poslední bednu.

„Jsem zvědavěj, kam to všechno dáš.“ Musela jsem připustit, že na tom něco je. Auto bylo úplně plné. Když mě

dovezli do školního areálu, vypadalo to tam docela jinak. Parkoviště narvané k prasknutí a všude se to hemžilo lidmi. Už na první pohled šlo určit, kdo z nich je nováček. Méně vtipné bylo to, že já jsem jedním z těch nováčků, který je doprovázen rodiči. No a co.

Jakmile jsem vyfasovala klíče, odnosili jsme všechny věci na pokoj. Moje spolubydlící už byla nastěhovaná, ale sama tam nebyla. Když jsem se s rodiči rozloučila, přišla ta nejotravnější práce, a to vybalování. Spolubydlící mi to dost ulehčila, protože si zabrala skříň, postel i pár šuplat v koupelně. Bylo super mít vlastní koupelnu. Když jsem slyšela o těch sdílených, zvedal se mi kufr. Spokojila jsem se s tím, co mi nechala, a zařídila se podle toho. Naštěstí to byl dostatečný úložný prostor. Když jsem nakoukla do lednice, byla tam jen zelenina. Asi bydlím s králíkem.

„Výborně, už ses zabydlela?“ Zaslechla jsem za sebou dívčí hlas a bouchnutí dveří. Zavřela jsem ledničku a postavila se k nově příchozí čelem.

„Ahoj, já jsem Jessica,“ napřáhla jsem k ní směle ruku.

„Ivana.“ Potřásla mi rukou a já měla pocit, že její stisk byl jako leklá ryba, pak kolem mě prošla do pokoje. Byla to pěkná holka. Vysoká, dlouhé vlasy a na obličej si make up zřejmě nanáší špachtlí.

„Taky jsi v prváku?“ Zkusila jsem navázat konverzaci.

„Ne, já jsem o rok výš. A jsem veganka, takže buď tak hodná a nenos mi sem žádný maso. Zbytek nějak zvládnou.“ Tak to bylo moc hezké představení. Z nás dvou asi kamarádky nebudou. Jediná informace o ní a přestala jsem mít chuť si povídat. Jakmile jsem si vybalila a urovnala poslední věci, vyběhla jsem na chodbu a přímo za Sárrou.

„Ahoj, já jsem Kristýna, ty budeš určitě Jessica.“ Na mé zaklepání otevřela milá drobná dívka.

„To sedí, těší mě,“ kývla jsem na pozdrav a na její pozvání jsem vstoupila do pokoje. Měly také svou vlastní koupelnu a Kristýna očividně nevladnila tolik věcí jako Sára nebo Ivana.

„Mám hrozný hlad, nepůjdeme se někam najíst?“ Sára mě popadla za ruku a vyvedla mě z pokoje. Už jsem jen stihla zavolat: „Ráda jsem tě poznala, Kristýno!“

Sára mě táhla pryč od pokoje a ven z koleje.

„Co je? Co se děje?“ nechápala jsem ten spěch.

„Jaká je tvoje spolubydlící? Kristýna je příšerná šprtka. Ještě ani nezačala škola a ona už projíždí skripta anatomie. Co s ní budu dělat? Vždyť to není normální,“ postěžovala si na sympatickou slečnu a já v duchu klela, že jsem si nevybrala druhý pokoj.

„Moje spolubydlící je druhačka a veganka. Myslím, že můžeš být ráda za to, co máš,“ jen si nad mou poznámkou

hlasitě odfrkla. Podle ukazatele jsme našly menzu a v ní jen pár lidí. Bylo to naštěstí dost intuitivní prostředí. Nejprve jsme vzaly ták, pak příbor a nakonec jsme si stouply každá k okénku, kde se vydávalo jídlo, které jsme si zvolily.

Po obědě jsme se rozešly znovu na kolej a domluvily spicha na ráno. Začínalo se v osm třicet, takže jsme si daly sraz na osm patnáct, to by mělo bohatě stačit.

Ráno jsem na budík vstala z postele a vyslechla si od Ivany pár nejapných poznámek ohledně hlasitého zvuku, který se linul z mého mobilu. Ani se nedivím, včera se vrátila tak pozdě, že ani nevím, v kolik přišla. Sára vypadala po ránu svěže. Zatímco já jsem si vzala džínové úzké kalhoty s mikinou a strčila si do nich volné bílé tričko, které mi padalo z jednoho ramene, ona si oblékla elegantní koktejlky a zabalila se do podzimního kabátu. Zmiňovala se, že by si tu ráda ulovila nějakého chlapa, jen jsem netušila, že to vezme tak zostra.

„Teda, všichni budou jen slintat,“ potěšila jsem ji místo pozdravu a ona mi na oplátku věnovala široký úsměv.

„To doufám.“

„Jen by sis měla trochu upravit linku, máš každé oko jiné,“ upozornila jsem ji opatrně. Ve chvíli, kdy začala v panice hledat zrcátko mezi všemi krámy v kabelce, jsem

se rozesmála. Podle nějakého výzkumu žena nosí v kabelce průměrně sedmdesát dva věci. Ona je určitě jedna z těch, které ten průměr zvedají.

„To nebylo vtipný,“ vyjela na mě.

„Nemůžu souhlasit.“ Vytáhla jsem z tašky přes rameno minimapu a hledala naši učebnu.

„Vidíš jí?“ zeptala jsem se Sárý, která se k mému pátrání přidala.

„Hele, tady.“ Namířila ukazovátkem na místo na papíře a souhlasilo to. Musely jsme si najít bod, kde se nacházíme a podle toho jsme vyrazily. Ušly jsme slušný kus cesty, ale budova nikde.

„To snad není pravda.“ Obě jsme se rozčilovaly a rozhlížely se kolem.

„My snad přijdeme na první přednášku pozdě. Měly jsme jít s Kristýnou. Ta šla napřed, aby si zabrala fajn místo.“ Její kousavý tón se mi nelíbil. A co se Kristýny týče, měla pravdu. Nechápu, proč jsme s ní nešly. Je tu taky nová, nemusela by jít sama. Když jsme konečně našly hledanou budovu, bylo asi deset minut po zahájení. Do třídy jsem samozřejmě musela vejít jako první já. Ten první na sebe totiž strhne veškerou pozornost a druhý obvykle jen postává v pozadí. Tvrdila jsem, že je mi to jedno, ale nebyla to pravda. Nepotřebuju, aby si mě každý zapamatoval.

Vstoupila jsem tedy dovnitř.

„Ale první opozdilci,“ ozvalo se od katedry protivný hlas.

„Dobrý den, omlouvám se, nemohly jsme to tu najít,“ promluvila jsem slušně a Sára, která byla schovaná za mnou, jen pozdravila.

„Jména.“

„Jessica Lanová a Sára Malá,“ odpověděla jsem za obě.

„Proč jste nevyrazily včas?“ zeptala se ostře.

„Vyrazily, ale orientační běh není má silná stránka.“
Vůbec mi nedošlo, že bych měla držet klapačku. Ve chvíli, kdy jsem to řekla, mě Sára dloubala do žeber a z učebny se ozvalo několikero uchechtnutí. Až v tu chvíli mě napadlo, že bych se mohla podívat po posluchárně. Neměla jsem to dělat, upíraly se na nás zraky snad stovky studentů a ti se všichni usmívali.

„Doufám, že v anatomii jste podstatně lepší. Do příští přednášky očekávám prezentaci na nervovou soustavu.“
Neměla jsem ani chuť protestovat, jinak bych nám vyfasovala další soustavy. Učitelka nám pokynula, abychom se posadily a my poslechly. K sedadlům vyrazila první Sára, a když si vybrala řadu, se kterou byla spokojená, postřčila mě dopředu. Nejdřív jsem nechápala, co dělá, ale když jsem si všimla, kdo tam sedí, pochopila jsem. Byl